

Sammen med denne Sag foretoges den under Nr. 6 paa Dagsordenen opførte Sag, nemlig

Anden. Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Postlov Nr. 288 af 9. Maj 1919.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 5862; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1259).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagenes Paragraffer og Spørgsmaalet om deres Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Einar Simonsen): Som det fremgaar af Betænkningen, har Udvalget holdt adskillige Møder og haft Samraad med Ministeren for offentlige Arbejder. Udvalget har indgaaende drøftet Mulighederne for visse Ændringer og Lempelser i begge Lovforslagene, men man er af Hensyn til de finansielle Konsekvenser standset ved at udvide den begrænsede Takstforhøjelse i Nærtrafikken paa 12 pCt. for Dobbeltbilletter til ogsaa at gælde for Abonnementskort, og jeg takker den højtærede Minister for den derved viste Imødekommenhed. Jeg bør for en Fuldstændigheds Skyld tilføje, at ved Nærtrafikken forstaas Afstanden mellem to Stationer inden for en Radius af 30 km, uanset hvor i Landet der rejses.

Vedrørende Tillægget til Postloven er der af Ministeren givet Løfte om en Forhandling med Organisationerne for Uge- og Tidsskrifter med det Formaal for Øje ved en eventuel større Spredning af disse Blade paa Ugens Dage at opnaa en Mulighed for Billiggørelse og Forenkling af Postvæsenets Arbejde, som saa igen kunde komme Bladene til gode gennem en Nedsættelse af Posttaksterne.

Jeg skal med disse Bemærkninger paa Udvalgsflertallets Vegne anbefale de to Lovforslag til uforandret Vedtagelse.

Aksel Larsen: Vi har under Arbejdet med disse Lovforslag vundet den Overbevisning, at det Grundlag, paa hvilket Ministeren er kommet med dem, er for spinkelt til, at det kan berettigede deres Gennemførelse. Lovforslagene begrundes med Beregninger over, hvorledes det vil forme sig med Statsbanernes og Postvæsenets Indtægter og Udgifter i den kommende Tid. Men det ligger dog nok saaledes, at disse Fremtidsindtægter og -udgifter aabenbart

kun kan beregnes rent skønsmæssigt, og at man, alt eftersom man har Behov derfor eller Ønske derom, kan faa et optimistisk eller pessimistisk Skøn. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det Skøn, der er anlagt, er i yderste Grad pessimistisk. Jeg tvivler f. Eks. meget stærkt paa, at der virkelig skulde komme en saadan Nedgang, som budgetteret for Statsbanernes Vedkommende, paa fra 248 Mill. Kr.s Indtægt i 1945—46 til 170 Mill. Kr.s Indtægt i Aaret derefter. Jeg synes ikke, der er noget der taler for en saadan Indtægtsnedgang, og jeg forstaar jo altsaa ogsaa, at dette er rent skønsmæssigt. Jeg tillader mig at tro, at man bevidst har anlagt et noget pessimistisk Skøn. Under disse Omstændigheder mener vi, det vil være farligt allerede at drage Konklusioner af en saadan mulig Nedgang. Vi mener ogsaa, det vil være det, fordi Staten i en Tid som denne ikke bør gaa i Spidsen med at sætte Prisniveauet i Vejret, og det er jo det, der sker, hvis man gennemfører disse Takstforhøjelser. Dertil kan man naturligvis sige, at de ikke er saa forfærdelig store i de enkelte Tilfælde, men der er blot det ved det, at hvis Statstransporten her i Landet fordyres, fordyres al anden Gods- og Persontransport ogsaa, hvad enten det er med Bus, Lastbil, Paketbaad, Sejlskib eller hvad som helst, og Resultatet vil altsaa blive en Fordyrelse af Omkostningsniveauet herhjemme. Det mener vi man skal være meget betænkelig ved at gøre i den Situation, hvori vi befinder os.

Det betyder ikke, at vi principielt og til alle Tider afviser Takstforhøjelser — der kan meget vel tænkes en Situation, hvor saadanne kan være berettigede —, men det betyder, at vi mener, vi hellere maa vente og se, hvordan det gaar med Postvæsenets og Statsbanernes Driftsregnskaber. Det maa være muligt at vente et Aars Tid eller om fornødent to for at se, om Udviklingen gaar i den Retning, man kalkulerer med fra disse offentlige Væseners Ledelse, eller om det maaske skulde gaa noget gunstigere. Hertil kan man sige: hvis det saa gaar nedad med Indtægterne og opad med Udgifterne, kommer der et Underskud i den Ventetid. Jeg er ikke blind for, at det kan tænkes, men det bliver dog saa at sige et Ængangsunderskud, og det tror jeg nu nok, Staten vil være i Stand til at klare.

Vi vil som sagt mene, at det vil være heldigst, at man afventer Resultatet af Udviklingen og først, hvis Underskuddet konstateres, skrider til at foretage disse Forhøjelser. Derfor ser vi os ikke i Stand til at medvirke til Lovforslagenes Fremme, og